

RICK RIORDAN

MAGNUS CHASE

a BOHOVIA ASGARDU

LOŤ MŔTVÝCH

FRAGMENT

Magnus Chase a bohovia Asgardu 3 – Lod' mŕtvych

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Rick Riordan

Magnus Chase a bohovia Asgardu 3 – Lod' mŕtvych – e-kniha

Copyright © Albatros Media s. r. o., 2018

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

RICK RIORDAN

MAGNUS CHASE

a BOHOVIA ASGARDU

LOŤ MŔTVYCH

 FRAGMENT

*Phillipovi Josému Farmerovi,
ktorého Svet rieky vo mne prebudil lásku k dejinám.*

OBSAH

1	Percy Jackson robí, čo môže, aby ma zabil	9
2	Falafelové chlebičky s dávkou ragnaröku	17
3	Zdedím mŕtvolu vlka a zopár spodkov	26
4	Prihlás sa hneď a dostaneš druhého vlka zadarmo!	34
5	Lúčim sa s Erikom, Erikom, Erikom a tiež s Erikom	44
6	Snívajú sa mi hrozné sny o nechtoch na nohách	57
7	Vypustili nás zo zálivu	66
8	V sieni namosúreného hipstera	76
9	Dočasne vegetariánom	84
10	Mohli by sme hovoriť o medovine?	93
11	Obyrne robia vlny	103
12	Chlapík s nohami	111
13	Na palube nám exploduje dedko	121
14	Zázrak. Nič sa nedeje	129
15	Opica!	137
16	Pluvanec verzus reťazová píla. Hádajte, kto vyhrá	143
17	Prepadnutí kopou kamenia	150
18	Valkám plastelínu na život a na smrť	159
19	Na návšteve zombíkovských rowdies	168
20	Tveirvigi = najhorší Vigi	177
21	Zábava pri operácii srdca	184
22	Mám zlú správu a – no, mám vlastne iba zlú správu	193
23	Chodte za smradom zdochnutých žiab	201
24	Hearthov otec nie je vo svojej koži	210
25	Vymyslíme odporne hrozivý plán	216
26	Šibovanie s drakom	222
27	Kamienok za odmenu	231
28	Nikdy odo mňa nežiadajte, aby som opekál nepriateľovo srdce	238
29	Takmer je z nás nórska turistická atrakcia	246
30	Flám. Bomba. Vďaka, mami	256
31	Oriešok pre Mallory	264
32	Mallory dostane aj černice	272
33	Vymyslíme hrozivo odporný plán	279
34	Prvá cena: obor! Druhá cena: dvaja obri!	286
35	Pomoc na znamenie	293

36	Balada o Nedonosencovi, hrdinovi z chatrče	300
37	Alex mi odhryzne tvár.	310
38	Skadi o všetkom vie, do všetkého strieľa.	317
39	Stanem sa poetickým ako... ako... no, ako poet	327
40	Mám hovor na účet volaného od Hel	333
41	Vyhlasujem dočasné prímerie	343
42	Môj pomalý štart	351
43	Môj veľký záver	359
44	Ako to, že majú kanóny? Aj ja ich chcem!	367
45	Ak pochopíte, čo sa stalo v tejto kapitole, dajte mi vedieť, ja to netuším.	373
46	Získavam mäkučký župan.	378
47	Prekvapenia všade naokolo. A občas aj príjemné	388
48	Z domu Chaseovcov sa stáva Priestor	394
	SLOVNÍČEK.	399

Percy Jackson robí, čo môže, aby ma zabil

„SKÚS TO ZNOVU!“ PRIKÁZAL MI PERCY. „A teraz bez toho umierania.“

Stál som na rahne lode USS *Constitution*, pozoroval bostonský prístav šesťdesiat metrov pod sebou a ľutoval, že neviem to, čo niektoré druhy kondorov v nebezpečenstve: vyvrhnúť na nepriateľa smradľavé žalúdočné štavý. To by som sa na Percyho jedno-ducho vyvracal a mal od neho pokoj.

Pri poslednom skoku, ku ktorému ma donútil, čo bolo asi len pred hodinou, som si dolámal všetky kosti. Kamoš Alex Fierro ma horko-ťažko stihol nahnať späť do hotela Valhala, aby som zomrel vo vlastnej posteli.

Bohužiaľ, som *einherjar*, jeden z Odinových nesmrteľných bojovníkov. Neumriem navždy, pokiaľ vydýchnem posledný raz na území Valhaly. O polhodinu som sa prebral, čulý a zdravý ako rybička. Mohol som sa vrátiť naspäť a pripraviť sa na ďalšiu bolesť. Hurá!

„Je to fakt nutné?“ pokúsil som sa vyjednávať.

Percy sa opieral o lanovie a victor mu strapatil tmavé vlasy. Vyzeral ako obyčajný chalan – oranžové tričko, rifle, okopané biele

kožené reeboky. Keby ste ho stretli na ulici, nenapadne vám *Jééj, polobožský syn Poseidóna! Chvála Olympanom!* Nemal žiabre ani plávacie blany medzi prstami, iba oči zelené ako more – asi v rovnakom odtieni ako teraz moja tvár. Jediná čudná vec na ňom bola tetovanie na vnútornej strane predlaktia – trojzubec tmavý ako obhorené drevo a pod ním riadok písmen SPQR.

Povedal mi, že to znamená: *Sono Pazzi Quelli Romani – tí Rimanovia sú cvoci*. Mal som podozrenie, že si zo mňa strieľa.

„Pozri, Magnus,“ spustil, „budeš sa plaviť na nepriateľskom území. Bude ťa prenasledovať množstvo morských potvor a morských bohov a ktoviečo ešte, jasné?“

„Hej, jasné.“

Tým som chcel povedať: *Láskavo mi to nepripomínaj. A už mi daj pokoj.*

„Niekedy sa jednoducho stane,“ pokračoval Percy, „že ťa niečo zhodí z lode, možno práve z takejto výšky. Musíš sa naučiť, ako ten pád prežiť, neutopiť sa a vyplávať späť na hladinu, aby si mohol bojovať. Bude to drsné, najmä v ľadovej vode.“

Vedel som, že má pravdu. Podľa rozprávania mojej sesternice Annabeth mal Percy za sebou ešte nebezpečnejšie dobrodružstvo ako ja. (A to žijem vo Valhale a umieram najmenej raz za deň.) Síce som si vážil, že prišiel z New Yorku, aby mi dal výcvik prežitia vo vode, ale už ma začínala unavovať moja nešikovnosť.

Včera ma pohrýzol veľký biely žralok, priškrtil ma obrovský kalmár a poštipalo hádam tisíc rozzúrených medúz. Usiloval som sa zadržiavať dych, pritom som pohltal zopár galónov morskej vody a zistil, že desať metrov pod vodou nie som v boji zblízka o nič lepší než na suchej zemi.

Dnes ráno ma Percy zoznamoval s touto starou fregatou a po-

kúšal sa mi vtíčiť do hlavy základy plavby a navigácie, lenže ja som nerozoznal kormový sťažň od kormovej paluby.

A teraz som predvádzal odstrašujúci príklad, ako sa nemá padať zo sťažňa.

Pozrel som nadol na palubu, odkiaľ nás sledovali Annabeth a Alex Fierro.

„Ty to zvládneš, Magnus!“ povzbudzovala ma Annabeth.

Alex Fierro mi ukázal zdvihnuté palce. Aspoň myslím. Z tej výšky to nebolo dobre vidieť.

Percy sa zhlboka nadýchol. Zatiaľ mal so mnou trpezlivosť, ale videl som, že po celom víkende má toho už tiež plné zuby. Zakaždým, keď sa na mňa zadíval, myklo mu ľavým okom.

„Je to celkom jednoduché,“ ubezpečoval ma. „Ukážem ti to ešte raz, dobre? Skočíš ako parašutista, rozťahneš nohy a ruky ako orol krídla, aby si spomalil pád. A tesne predtým, než dopadneš do vody, vystrieš sa ako šíp – hlava nahor, nohy dolu, rovný chrbát, stiahnutý zadok. To posledné je obzvlášť dôležité.“

„Parašutista,“ opakoval som svedomito. „Orol. Šíp. Zadok.“

„Správne,“ pochválil ma Percy. „Pozri.“

Skočil z rahna a rútil sa k prístavu ako dokonalý parašutista. V poslednej chvíli nasmeroval nohy smerom dolu a dopadol do vody, ponoril sa, pričom hladina sa skoro ani nerozvlnila. O chvíľočku sa vynoril a kýval na mňa: *Vidíš? Nič to nie je!*

Annabeth a Alex zatlieskali.

„A teraz ty, Magnus!“ zakričal na mňa Alex. „Pochlap sa!“

Mal to byť asi vtip. Alex sa väčšinou cítil ako dievča, ale dnes bol rozhodne chalan. Niekedy mi to ušlo a použil som pre ňu/preňho nesprávne zámeno a Alex mi to s radosťou vracal/la tým, že sa mi neľútostne posmieval/a. A to kamoši zvyknú robiť.

Annabeth zahulákala: „To dáš, človeče!“

Temná hladina vody podo mnou sa trblietala ako vyleštená nákovka a chystala sa ma rozdrviť.

Fajn, zašomral som si popod nos.

Skočil som.

Pol sekundy som si bol istý sám sebou. Victor mi svišťal okolo uší. Roztiahol som ruky a dokázal som nejačať.

V poriadku, pomyslel som si. To zvládnem.

Odrazu ku mne ktovieodkiaľ priletel môj meč Jack a pustil sa so mnou do reči.

„Hej, *señor*!“ Na dvojsečnej čepeli mu vzbĺkli runy. „Čo to tu stváraš?“

Zamával som rukami, pokúšal som sa vyrovnať pred dopadom. „Teraz nie, Jack!“

„Aha, už mi svitlo! Ty padáš. Vieš, raz sme s Freyom padali...“

Skôr než mi stihol vyrozprávať svoj fascinujúci príbeh, spadol som do vody.

Presne ako ma Percy varoval, studená voda mi ochromila celé telo. Ponoril som sa, stuhnutý chladom, vzduch som vypustil z pľúc. V členkoch mi pulzovalo, akoby som sa odrazil od tehlovej trampolíny. No aspoň som to prežil.

Hľadal som ťažké zranenia. Keď ste *einherjar*, viete veľmi dobre načúvať vlastnej bolesti. Viete sa tackať na bojovom poli vo Valhale, smrť na jazyku, lapať po poslednom dychu a pritom pokojne uvažovať: *Aha, tak také to je, keď má človek rozdrvený hrudný kôš. Zaujímavá skúsenosť!*

Tentoraz som si určite zlomil ľavý členok. Ten pravý som mal vytknutý.

Lahká náprava. Privolal som si Freyovu silu.

Z hrude mi prúdilo do nôh teplo ako z letného slniečka. Bolesť prestala. Sám seba neviem liečiť tak dobre ako ostatných, ale cítil som, že sa mi členky začínajú hojiť – akoby sa mi vo vnútri nohy rozliezol roj priateľských včiel, natierali zlomeniny masťou a dávali dokopy väzy.

Je to lepšie, pomyslel som si, ako som tak splýval v studenej vode. *Ale mal by som robiť ešte niečo... Ach áno, dýchať.*

Do ruky ma štuchol Jack, ako keď sa pes dožaduje paničkinej priazne. Prstami som ovinul koženú rukoväť a on ma vytiahol nahor, vymrštil ma nad hladinu ako jazerná víla na raketový pohon. Pristál som na palube lode vedľa priateľov, lapal po dychu a triasol sa ako osika.

„Fíha,“ Percy cúvol. „To už bolo čosi! Si v poriadku, Magnus?“

„Hej,“ zachripel som ako prechladnutá kačica.

Percy si prezeral žiariace runy na mojej zbrani. „Odkiaľ sa tu vzal ten meč?“

„Čau, ja som Jack!“ predstavil sa Jack.

Annabeth mala čo robiť, aby nezvýskla. „Ono to rozpráva?“

„Ono?“ nazlostil sa Jack. „No tak, milá pani, trochu úcty. Som *Sumarbrander*! Meč leta! Freyova zbraň! Existujem už tisíce rokov! A som samček!“

Annabeth sa zachmúrila. „Magnus, keď si mi hovoril o čarovnom meči, nezabudol si mi náhodou povedať, že vie rozprávať?“

„Žeby?“ Úprimne, nepamätal som si.

Posledných pár týždňov bol Jack niekde mimo, robil si, čo asi tak samostatné zázračné meče robievajú, keď majú voľno. Nenašlo mi, že sa tu z ničoho nič objaví a predstaví sa. A navyše, to, že Jack vie rozprávať, je *najmenej* zvláštne. No že vie naspäť zaspievať celé *Jersey Boys*... to je záhada.

Zdalo sa, že Alex Fierro potláča smiech zo všetkých síl. Bol oblečený v ružovej a zelenej ako vždy, no tento úbor som na ňom ešte nevidel: šnurovacie kožené čižmy, ružové ultraúzke rifle a cez ne citrónovozelenú smokingovú košeľu a tenkú kockovanú kravatu voľne previazanú ako náhrdelník. Na očiach tmavé ray-bany s hrubým rámom a strapatý zelený účes – jednoducho vyzeral, akoby vypadol z obalu albumu novej vlny okolo roku 1979.

„Nezabudni na dobrú výchovu, Magnus,“ napomenul ma. „Predstav svojich priateľov meču.“

„No jasné. Jack, toto sú Percy a Annabeth. Sú to polobohovia – gréckeho druhu.“

„Hmm.“ Nezdalo sa, že by to na Jacka zapôsobilo. „Raz som sa stretol s Heraklom.“

„A kto nie?“ zašomrala Annabeth.

„Pravda,“ uznal Jack. „Ale ak ste tu Magnusovi kamoši...“ Odrazu stíchol. Runy mu vybledli. Vyskočil mi z ruky a rozletel sa k Annabeth, čepeľ sa mykala, akoby vetrila vo vzduchu. „Kde je? Kde skrývaš tú mačičku?“

Annabeth cúvla k zábradliu. „Tak pozor, meč. Udržiavaj odstup!“

„Jack, správaj sa slušne!“ napomenul ho Alex. „Čo to robíš?“

„Ona tu niekde je,“ tvrdil Jack. Priletel k Percymu. „Aha! Čo máš vo vrecku, morský chlapec?“

„Prosím?“ Percy sa tváril trochu nervózne, keď sa mu zázračný meč vznášal pri páse.

Alex si stiahol okuliare na nose nižšie. „No tak teraz ma to zaujíma tiež. Čo máš vo vrecku, Percy? Zvedavé meče to chcú vedieť.“

Percy vylovil z vrecka na rifliach celkom obyčajné pero. „Myslíš toto?“

„Supээр!“ rozjasal sa Jack. „Čo je zač táto kráska nebeská?“

„Jack,“ zasiahol som, „je to pero.“

„To teda nie je! Predved' mi to! Predved' mi to!“

„No... dobre.“ Percy vytiahol vrchnáčik z pera.

Ihneď sa premenilo na takmer metrový meč s listovou čepeľou z ligotavého bronzu. V porovnaní s Jackom vyzerala zbraň jemná, skoro drobná, ale podľa toho, ako sa s ňou Percy oháňal, som nepochyboval, že by si s ňou na bojiskách Valhaly poradil.

Jack sa nasmeroval hrotom ku mne a runy sa rozpálili dočervena. „Vidiš, Magnus? Vravel som ti, že vôbec nie je hlúpe nosiť meč zamaskovaný ako pero!“

„Jack, to som nikdy netvrdil!“ bránil som sa. „To si povedal *ty*.“

Percy nadvihol obočie. „Čo to tu tárate?“

„Ale nič,“ poponáhlal som sa s odpoveďou. „Takže toto je ten povestný *Anaklusmos*? Annabeth mi o ňom rozprávala.“

„O *nej*,“ opravil ma Jack.

Annabeth sa zamračila. „Percyho meč je mečica?“

Jack sa rozosmial. „Jasné.“

Percy si svoj meč prezeral, ale mohol sa ma spýtať, ja by som mu z vlastnej skúsenosti potvrdil, že samec sa od samice na pohľad ťažko rozozná.

„Čo ja viem?“ mračil sa. „Vieš to určite?“

„Percy,“ obul sa doňho Alex. „Rešpektuj pohlavie.“

„No tak dobre. Je však čudné, že som to nezistil.“

„Na druhej strane,“ rypla doňho Annabeth, až do minulého roka si ani nevedel, že sa s tým perom dá aj *písať*.“

„To bolo úbohé, ty *vševvedka*.“

„Skrátka!“ prerušil ich Jack. „Hlavné je, že *Anaklusmos* je teraz tu, je krásna a stretla sa so mnou! Možno by sme my dvaja mohli... viete... chvíľku osamote prebrať, hm, mečové záležitosti.“

Alex sa uškrnul. „To sa mi zdá ako fajn nápad. Necháme meče, nech sa zoznámia, a naobedujeme sa. Magnus, myslíš, že do seba dostaneš falafel a nezahlusíš sa?“

Falafelové chlebíčky s dávkou ragnaröku

NAJEDLI SME SA NA ZADNEJ NADSTAVBOVEJ PALUBE.
(To zízate, ako sa vyznám v lodných termínoch.)

Po náročnom predpoludní plnom padania sa mi zdalo, že si tie cícerové placky a pita chlieb, jogurt a studené plátky uhoriiek naozaj zaslúžim, aj prílohu v podobe riadne koreneného jahňacieho kebabu. Piknik nám pripravila Annabeth. Pozná ma dosť dobre.

Oblečenie mi na slnku rýchlo uschlo. Bolo príjemné cítiť na tvári teplý vetrík. Prístav brádzili plachetnice a oblohu lietadlá, mierili z Loganovho letiska do New Yorku, do Kalifornie alebo do Európy. Celý Boston pôsobil ako nabitý netrpezlivou energiou, ako keď trieda o štrnásť päťdesiatdeväť čaká na zvonenie, všetci sa chystajú vypadnúť na leto z mesta a užiť si prázdniny.

Pokiaľ ide o mňa, ja som nechcel nič, len zostať tu.

Meče stáli opodiaľ opreté o kotúč povrazu a rukoväťami sa opierali o zábradlie. *Anaklusmos* vyzerala ako normálny neživý predmet, ale Jack sa k nej tlačil čoraz bližšie a bližšie, balil ju a čepeľ mu žiarila rovnako tmavobronzovo ako jej. Našťastie bol zvyknutý viesť jednostranné rozhovory. Vtipkoval. Lichotil jej. Vystatoval

sa, ktoré známe osobnosti pozná. „Vieš, *Thor* a *Odin* a ja sme boli raz v krčme...”

Ak to na *Anaklusmos* zapôsobilo, nedala to najavo.

Percy zhúžval obal od falafelu. Okrem toho, že vedel dýchať pod vodou, dokázal vdychovať aj jedlo.

„Tak,“ pozrel na nás, „kedy vyplávate, ľudia?“

Alex sa na mňa zadíval s nadvihnutým obočím: *No, Magnus, kedy vyplávame?*

Pokúšal som sa tej téme vyhýbať celé uplynulé dva týždne, ale veľmi sa mi to nedarilo.

„Čoskoro,“ vyhlásil som. „Nevieme presne, kam mierime, ani ako dlho bude trvať, kým sa tam dostaneme...”

„To by som, prosím, vedel,“ zahučal Percy.

„... ale musíme nájsť tú veľkú odpornú Lokiho loď, skôr než vypláva v čase slnovratu. Kotví niekde pri hraniciach medzi Niflheimom a Jotunheimom. Odhadujeme, že doplávať k nej zaberie niekoľko týždňov.“

„A to znamená,“ nadviazal Alex, „že by sme už naozaj mali zdvihnúť kotvy. Rozhodne musíme vyplávať do konca týždňa, či už budeme pripravení, alebo nie.“

V jeho tmavých sklách sa odrážala moja ustarostená tvár. Oba ja sme vedeli, že k pripravenosti máme rovnako ďaleko ako k Niflheimu.

Annabeth si vsunula nohy pod seba. Dlhé svetlé vlasy mala uviazané vzadu do chvosta. Na tmavomodrom tričku jej svietil žltý nápis FAKULTA KRAJINÁRSKEJ ARCHITEKTÚRY, UNIVERZITA BERKELEY.

„Hrdinovia nikdy nemajú čas pripraviť sa, pravda?“ kývla hlavou. „Jednoducho robíme, čo dokážeme.“

Percy prikývol. „Hej. Obyčajne to vyjde. Ešte sme neumreli.“ „Aj keď ty sa o to v kuse snažíš,“ štachla doňho laktom Annabeth. Percy ju chytil okolo pliec. Spokojne sa k nemu pritúlila. Pobožkal ju na svetlé kučery na temene.

Pri tom prejave lásky sa mi bolestne skrútilo srdce.

Veľmi rád som videl sesterničku takú šťastnú, ale uvedomil som si, koľko je toho v stávke, ak sa mi nepodarí zastaviť Lokiho.

Alex a ja sme už zomreli. Nikdy nezostarneme. Budeme žiť vo Valhale až do súdneho dňa (ak sa dovtedy nedáme zabiť niekde mimo hotela). Môžeme dúfať, že v najlepšom prípade budeme trénovať na ragnarök a odkladať tú nevyhnutnú bitku, o koľko storočí to len pôjde. A potom jedného dňa vyrazíme z Valhaly s Odinovou armádou a zomrieme veľkolepou smrťou, zatiaľ čo okolo nás zhorí deväť svetov. To bude psina.

No Annabeth a Percy môžu žiť normálny život. Zvládli už strednú školu, čo, ako mi Annabeth vysvetlila, je pre gréckych polobohov to najnebezpečnejšie obdobie. Na jeseň nastúpia na vysokú na západnom pobreží. A ak zvládnu aj tú, majú slušnú šancu, že prežijú dospelosť. Budú môcť žiť vo svete smrteľníkov a obludy ich nebudú napádať každých päť minút.

Pokiaľ s kamarátmi zastavím Lokiho. Ak nie, svet – *všetky* svet – o pár týždňov skončí. No poznáte to... pokoj.

Odložil som chlebiček. Niekedy mi nedokáže zdvihnúť náladu ani falafel.

„A čo vy, ľudia?“ spýtal som sa. „Vraciate sa dnes rovno do New Yorku?“

„Hej,“ potvrdil Percy. „Večer strážim. Mám z toho nervy!“

„Pravda,“ spomenul som si. „Máš malú sestričku.“

Ďalší dôležitý život, čo visí na vlásku, pomyslel som si.

Podarilo sa mi však usmiať. „Gratulujem, ako sa volá?“

„Estelle. Po babke. No, z maminej strany, samozrejme. Nie z Poseidónovej.“

„To sa mi páči,“ pochvaľoval si Alex. „Staromódna a elegantná Estelle Jacksonová.“

„No, vlastne Estelle Blofisová,“ opravil ju Percy. „Môj nevlastný otec je Paul Blofis. S tým priezviskom nič nenarobím, ale malá je úžasná. Päť prstíkov na každej ručičke. Päť na nožičke. Dve oči. Slintá ako divá.“

„Tak ako braček,“ poznamenala Annabeth.

Alex sa rozosmial.

Úplne som pred sebou videl, ako Percy hojdá Estellku v náručí a spieva jej *Pod hladinou z Malej morskej víly*. Hneď som sa cítil ešte horšie.

Musím to nejako zariadiť a dopriať malej Estelle dosť desiatok rokov, aby mala poriadny život. Musím nájsť Lokiho diabolskú loď plnú zombíkovských bojovníkov, zabrániť im vyplávať do boja a spustiť ragnarök, potom znovu chytiť Lokiho a uviazať ho späť k reťazi, aby už nemohol stvárať tie svoje lotroviny s pálením svetov. (Alebo aspoň nie toľko lotrovín.)

„Hej,“ Alex do mňa hodil kus pita chleba. „Netvár sa ako kôpka nešťastia.“

„Prepáč.“ Pokúšal som sa vyzeráť trochu veselšie. Nebola to taká hračka, ako zahojiť si členok čírou silou vôle. „Teším sa, že Estelle spoznám, keď sa vrátíme z výpravy. A vážim si to, že ste vy dvaja prišli do Bostonu. Fakt.“

Percy pozrel na Jacka, ktorý ešte vždy hučal do *Anaklusmos*. „Škoda, že som nemohol pomôcť viac. More je,“ pokrčil plecami, „trochu nevyspytateľné.“

Alex si natiahol nohy. „Aspoňže Magnus teraz druhý raz spadol omnoho lepšie. Keby bolo najhoršie, vždy sa môžem premeniť na delfína a zachrániť mu zadok.“

Percymu pomykalo kútikom. „Ty sa vieš premeniť na delfína?“ „Som Lokiho dieťa. Chceš to vidieť?“

„Nie, verím ti.“ Percy sa zadíval do diaľky. „Mám kamaráta Franka a ten je premieňavec. Delfína vie. A aj obrovskú zlatú ryбку.“

Striaslo ma, predstavil som si Alexa ako obrieho zelenorúžového kapra koi. „My to zvládneme. Máme dobrý tím.“

„To je najdôležitejšie,“ súhlasil Percy. „Možno dôležitejšie, ako poradiť si na mori...“ Vystrel sa a zamračil.

Annabeth sa od neho odlepila. „Ajaj. Tento pohľad poznám. Dostal si nápad.“

„Otec mi raz povedal...“ Percy vstal. Podišiel k svojmu meču a prerušil Jacka uprostred fascinujúceho rozprávania o tom, ako vyšival obrovi bowlingové vrece. Zobral *Anaklusmos* a študoval jej čepel.

„Hej, človeče,“ sťažoval sa Jack. „Práve sme si padli do oka.“

„Prepáč, Jack.“ Percy vytiahol z vrecka vrchnáčik z pera a dotkol sa ním hrotu meča. Ozvalo sa tiché cinknutie a *Anaklusmos* sa zmrštila opäť do podoby pera. „Raz sme sa s Poseidónom rozprávali o zbraniach. Povedal mi, že všetci morskí bohovia majú jedno spoločné: keď dôjde na ich zázračné predmety, sú hrozne samolúbi a žiarliví.“

Annabeth prevrátila oči. „Takí sú *všetci* bohovia, ktorých sme stretli.“

„Pravda,“ prisvedčil Percy, „ale tí morskí najviac. Tritón *spáva* so svojím rohom z lastúry. Galatea večne leští sedlo svojho čarovného morského koníka. A môj otec je superparanoidný, lebo sa bojí, že stratí trojzubec.“

Myslel som na svoje prvé a jediné stretnutie s bohyňou Severného mora. Nedopadlo to veľmi povzbudivo. Ran mi slúbila, že ma zničí, ak ešte niekedy vplávam do jej vôd. A naozaj bola posadená svojimi zázračnými sieťami a zbierkou smetí, čo v nich plávala. Vďaka tomu sa mi ju podarilo prekabátiť a získať od nej meč.

„Chceš povedať, že proti nim budem musieť nasadiť ich vlastné zbrane?“ Uhádol som.

„Presne tak,“ potvrdil Percy. „A tiež, čo si vravel o tom dobrom tíme – niekedy by ma nezachránilo ani to, že som syn morského boha, dokonca ani pod vodou. Raz nás s Jasonom vtiahla na dno Stredozemného mora búrková bohyňa. Bože, ako sa len volala? Aha, Kymopoleia. Bol som nanič. Jason mi zachránil zadok. Slúbil jej, že vyrobí jej zberateľské kartičky a akčné figúrky.“

Alex sa skoro zadusil falafelom. „Čo?“

„Ide o to,“ pokračoval Percy, „že Jason o mori nič nevedel. A aj tak ma zachránil. Bolo to dosť trápne.“

Annabeth sa zaškerila. „To by som povedala. Tým si sa mi nepochválil.“

Percymu zružovali uši do odtieňa Alexových rifle. „Skrátka, možno to všetko vnímame zle. Pokúšal som sa ťa naučiť, ako si poradiť v mori. No najdôležitejšie je nasadiť všetko, čo máte po ruke – tím, šikovnosť, zázračné predmety nepriateľa.“

„A nedá sa to vôbec naplánovať,“ dodal som.

„Presne tak!“ potvrdil Percy. „Už ťa nemám čo učiť!“

Annabeth sa zamračila. „Percy, ty tu tvrdíš, že najlepší plán je nijaký plán. Ako potomok Atény to nemôžem schváliť.“

„Hej,“ pridal sa k nej Alex. „A mne osobne sa najviac pozdáva môj plán – premeniť sa na morského cicavca.“

Percy zdvihol ruky. „Ja len hovorím, že najsilnejší poloboh

našej generácie sedí priamo tu, a ja to nie som.“ Kývol na Annabeth. „Tuto všedka sa nevie premieňať ani dýchať pod vodou, ani sa rozprávať s pegasmi. Nevie lietať a nie je supersilná. Ale je *neuveriteľne* bystrá a dokáže improvizovať. A vďaka tomu je vražedná. Nezáleží, či je na zemi, vo vode, vo vzduchu alebo v Tare. Magnus, trénoval si so mnou celý víkend. Myslím, že si mal miesto toho trénovať s Annabeth.“

Annabethine sivé búrkové oči boli nečitateľné. Nakoniec zasomrala: „Teda, to bolo pekné.“ Pobožkala Percyho na líce.

Alex prikývol. „To nebolo zlé, Chaluhový mozoček.“

„Nezačínaj s týmto!“ zavrčal Percy.

Z prístavu k nám dolahol temný rachot otvárajúcich sa vrát skladiska. Od bokov budov sa odrážali hlasy.

„To je znamenie, že máme zmiznúť,“ uvedomil som si. „Táto loď sa práve vrátila zo suchého doku. Dnes večer ju s veľkou slávou otvoria pre verejnosť.“

„Áno,“ pritakal Alex. „Glamour nás nezakryje, keď bude na palube celá posádka.“

Percy nadvihol obočie. „Glamour? Myslíš akože tvoje šik handdry?“

Alex odvrkol: „Nie. Glamour je magická ilúzia. Sila, čo zahmlí zrak normálnym smrteľníkom.“

„Aha,“ kývol Percy. „My to nazývame hmľa.“

Annabeth potiahla Percyho za vlasy. „To je jedno, radšej si švih-nime. Pomôžte mi to tu upratať.“

Dostali sme sa dolu na mostík, práve keď prichádzali prví námorníci. Jack sa vznášal pred nami, žiaril rôznymi farbami a otrasným falzetom si pospevoval *Walk Like a Man*. Alex sa premenil z geparda na vlka a potom na plameniaka. (Ten mu ide skvele.)

Námorníci si nás premerali prázdny pohľadom a zoširoka sa nám vyhli, nikto nás neobťažoval.

Len čo sme zmizli z móla, Jack sa premenil na runový prívesok. Vklzol mi do ruky a ja som si ho zase pripevnil na retiazku okolo krku. Zvláštne, že tak odrazu sklapol. To nebolo jeho zvykom. Asi sa najedoval, že sme mu prekazili rande.

Keď sme kráčali po Constitution Road, obrátil sa ku mne Percy. „Čo to malo byť – tie premeny, ten spievajúci meč? Chceli ste sa dať chytiť?“

„Kdeže. Keď predvádzaš čudné kúzelnícke kúsky, popletie to smrteľníkov ešte viac.“ Bolo fajn naučiť na oplátku zas niečo *jeho*. „Nejako im to skratuje mozog a radšej sa ti vyhnú.“

„Hm,“ Annabeth pokrútila hlavou. „Celé tie roky sa zakrádame ako zloději, a pritom sme mohli byť jednoducho sami sebou?“

„To by si mala byť *vždy*.“ Alex šiel vedľa nás opäť v ľudskej podobe, ale z vlasov mu ešte trčalo zopár plameniackych pierok. „A musíte tú čudnosť predvádzať, jasné?“

„Vezmem ťa za slovo,“ povedal Percy.

„Pokojne.“

Zastali sme na rohu, pri parkovacích hodinách stála Percyho Toyota Prius. Potriasol som si s ním rukou a Annabeth ma poriadne objala.

Chytila ma za plecía a ustarostenými sivými očami mi skúmala tvár. „Daj na seba pozor, Magnus. *Vráť sa* v poriadku naspäť. To je rozkaz.“

„Vykonám,“ prisľúbil som. „My Chaseovci musíme držať spolu.“

„Keď už o tom hovoríš...“ nasadila tichší hlas, „už si tam bol?“

Cítil som sa, akoby som sa zase rútil voľným pádom k bolestivej smrti.

„Ešte nie,“ priznal som. „Zájdem tam dnes. Sľubujem.“

Odprevadil som ich pohľadom, keď autom zamierili k Prvej Avenue, Percy si spieval spolu s Led Zeppelin v rádiu a Annabeth sa mu smiala.

Alex si založil ruky. „Keby tí dvaja boli ešte rozkošnejší párik, vyvolajú atómový výbuch rozkošnosti a zlikvidujú celé východné pobrežie.“

„Tak si predstavuješ pochvalu?“

„Ty odo mňa rozhodne nikdy nič lepšie počuť nebudeš.“ Pozrel sa na mňa. „Čo si vlastne sľúbil Annabeth? Kam pôjdeš?“

V ústach som mal pocit, akoby som žuval alobal. „Do strýkovho domu. Musím tam niečo urobiť.“

„Ufff,“ Alex prikývol. „Tam to neznášam.“

Vyhýbal som sa tej povinnosti už týždne. Samému sa mi do toho vôbec nechcelo. A nechcelo sa mi prosiť niekoho z ďalších kamarátov – Samirah, Hearthstonea, Blitzu alebo voľakoho z bandy z devätnásteho poschodia hotela Valhala. Videlo sa mi to priveľmi osobné, priveľmi bolestné. No Alex už so mnou v dome Chaseovcov bol. Pomyslenie, že pôjde so mnou, mi neprekážalo. Vlastne, ako som si s prekvapením uvedomil, veľmi som *chcel*, aby tam šiel so mnou.

„Hm...“ Vykašlal som posledný falafel a morskú vodu. „Chceš ísť so mnou do strašidelného domu a prehľadať veci mŕtveho chlapa?“

Alex sa rozžiaril. „Už som si myslel, že sa nespýtaš.“

Zdedím mŕtvolu vlka a zopár spodkov

„TO JE NOVINKA,“ podotkol Alex.

Predné dvere vily boli násilne otvorené, závora vylomená zo zárubne. V hale na orientálnom koberčeku sa váľala mŕtvola vlka.

Striaslo ma.

V deviatich svetoch sa nemôžete poriadne rozohnať bojovou sekerou, aby ste netrafili nejakého vlka: je tu Fenrir, Odinove vlky, Lokiho vlky, vlkolaci, veľké zlé vlky a nezávislé malé vlky na voľnej nohe, ktoré za správnu cenu zabijú kdekoľvek kohokoľvek.

Ten mŕtvy vlk v hale strýka Randolpha veľmi pripomínal obludy, ktoré pred dvoma rokmi napadli moju mamu v tú noc, keď zomrela.

Pri strapatom čiernom kožuchu sa mu držali pramienky modrého luminiscenčného svetla. Na temene hlavy mal vypálenú vikinskú runu, ale chlpy dookola boli tak strašne spálené, že som nerozoznal, o aký symbol ide. Môj kamarát Hearthstone by to možno vedel.

Alex obišiel celú mŕtvolu. Kopol ju do rebier. Tvor veľký ako poník zostával mŕtvy.

„Telo sa nerozplynulo,“ poznamenal. „Obludy sa zvyčajne rýchlo rozpadnú, keď ich zabiješ. Pri tejto ešte cítiť spálený kožuch. Muselo sa to stať nedávno.“

„Myslíš, že je to nejaká pasca?“

Alex sa uškrnul. „Myslím, že tvoj strýko vedel čosi o mágii. Ten vlk šliapol na koberec, spustil tú runu a *bum!*“

Spomenul som si na časy, keď som sa ako bezdomovec vkrádal do domu strýka Randolpha a kradol mu jedlo, hrabal sa mu v pracovni alebo sa len tak potľkal. A žiadne *bum* sa nikdy nestalo. Vždy som si myslel, že Randolph na zabezpečenie domu dosť kašle. Teraz mi prišlo zle pri pomyslení, že som mohol skončiť mŕtvý na rohožke s runou vypálenou na čele.

Žeby práve kvôli tejto pasci Randolph vo svojej poslednej vôli chcel, aby sme s Annabeth zašli do domu, prv než bude náš? Pokúšal sa vari o pomstu zo záhrobia?

„Myslíš, že zvyšok domu je bezpečný?“ spýtal som sa.

„Kdeže,“ odvetil Alex veselo. „Tak ideme na to.“

Hore sme nijaké ďalšie mŕtve vlky neobjavili. Do tváre nám nevybuchli nijaké runy. To najstrašnejšie sme našli v Randolphovej chladničke: zo starého jogurtu, skysnutého mlieka a plesnivej mrkvy sa tam vyvíjala akási nová forma života. Strýko, ten starý lotor, mi v špajze nenechal ani čokoládu.

Na druhom poschodí sa nič nezmenilo. Do Randolphovej pracovne sa oknom s farebným sklom predieralo slnko, sfarbovalo červeným a oranžovým svetlom poličky s knihami a vitríny s vikinskými artefaktmi. V rohu stál veľký runový kameň s vytesanou červenou vyškerenou tvárou vlka (čoho iného).

Prezrel som dokumenty, hľadal niečo nové, niečo dôležité, no nenašiel som nič, čo by som tu nevidel naposledy.

Spomínal som si, čo sa vlastne písalo v Randolphovom závete, ktorý mi Annabeth poslala.

Je nesmierne dôležité, žiadal Randolph, aby môj milovaný synovec

Magnus čo najskôr prezrel moje pozemské statky. Osobitnú pozornosť by mal venovať mojím papierom.

Nevedel som, prečo toto Randolph do závetu napísal. V zásuvkách stola som nenašiel nijaký list adresovaný mne, nijaké srdečné ospravedlnenie v duchu: *Drahý Magnus, prepáč, že som dopustil, aby si prišiel o život, a že som ťa zradil, keď som sa spojil s Lokim. Že som potom bodol tvojho priateľa Blitzena a nakoniec ťa nechal skoro znovu zabiť.*

Nenechal mi tam ani heslo k wifine.

Pozrel som sa z okna pracovne. Cez ulicu v parku Commonwealth Mall sa ľudia prechádzali so psami, hádzali si frisbee, užívali si krásne počasie. Socha Leifa Erikssona stála na podstavci a hrdovo vystavovala svoju kovovú podprsenu, sledovala premávku na Charlesgate a možno uvažovala, prečo nestojí v Škandinávii.

„Takže,“ Alex ku mne podišiel. „Toto všetko si zdedil, čo?“

Cestou sem som mu v skratke vyrozprával, čo je v strýkovej poslednej vôli, no ešte vždy sa tváril neveriacky, skoro pohoršene.

„Randolph odkázal dom Annabeth a mne,“ povedal som. „Ja som po technickej stránke mŕtvy. To znamená, že všetko patrí Annabeth. Randolphovi právnici sa skontaktovali s jej otcom a ten to povedal jej a ona to povedala mne. Poprosila ma, nech to tu prezriem,“ pokrčil som plecami, „a rozhodnem, čo s tým barákom spravíme.“

Alex zobral z najbližšej poličky zarámovanú fotografiu strýka Randolpha s jeho ženou a dcérami. Caroline, Emmu ani Aubrey som nikdy nestretol. Zahynuli v búrke na mori už dávno. No zjavovali sa mi v nočných morách. Vedel som, že boli tou pákou, ktorú Loki nasadil, aby strýka získal. Sľuboval mu, že sa s rodinou opäť stretne, ak mu pomôže uniknúť z pút... A vlastne ani

neklamal. Keď som strýka Randolpha videl naposledy, rútil sa do priepasti priamo do Helheimu, krajiny neuctievaných mŕtvych.

Alex fotografiu obrátil, možno si myslel, že na druhej strane nájde tajný odkaz. Minule sme v tejto pracovni objavili pozvánku na svadbu a tá nás doviedla do najrôznejších malérov. Tentoraz tu žiadna tajná správa nebola – iba čistý hnedý papier, na ktorý sa dalo dívať s omnoho ľahším srdcom než na usmievajúce sa tváre mojich mŕtvych príbuzných.

Alex položil obrázok späť na policu. „Annabeth je jedno, čo urobíš s domom?“

„V podstate áno. Má toho dosť so školou, veď to poznáš, s tými polobožskými vecami. Len ju mám informovať, keď nájdem niečo zaujímavé – staré fotoalby, niečo z rodinnej histórie a tak.“

Alex pokrčil nos. „Rodinná história.“ Tváril sa rovnako znechutene a zároveň trochu zaujato, ako keď kopol do mŕtveho vlka. „A čo je hore?“

„To vlastne neviem. Keď som bol malý, nesmeli sme sa tam hrať. A keď som sa sem v poslednom čase vlámaval...“ rozhodil som rukami. „Tak ďaleko som sa nikdy nedostal.“

Alex ma pozoroval cez horný rám okuliarov a jeho tmavohnedé oko a jantárové oko vyzerali ako dva nesúrodé mesiace vychádzajúce nad obzor. „To znie zaujímavo. Ideme tam.“

Na treťom podlaží boli dve veľké spálne. Tá vpredú bola sterilne čistá, studená a neosobná. Dve dvojité posteľe. Bielizník. Holé steny. Možno izba pre hostí, aj keď sa mi nezdalo, že by Randolph niekedy niekoho hostil. Alebo to možno bývala izba Emmy a Aubrey. Pokiaľ áno, potom strýko zlikvidoval všetky stopy ich osobností a nechal po nich uprostred domu prázdnotu. Nezdržovali sme sa tam.

Druhá spáľňa musela patriť Randolphovi. Rozvoniavala starou klinčekomou kolínskou. Pozdĺž stien poličky so stuchnutými knihami. Odpadkový kôš plný obalov od čokoládových tyčínok. Randolph asi skonsumoval celé svoje zásoby, prv než odišiel pomáhať Lokimu zničiť svet.

Ani som sa mu nečudoval. Ako vždy hovorievam: *Najskôr zjedz čokoládu a svet znič až potom.*

Alex vyskočil na stĺpikovú posteľ. Naskakoval na nej, škeril sa, pružiny kvílili.

„Čo blázníš?“ spýtal som sa.

„Robím rámus.“ Naklonil sa a prezeral zásuvku Randolphovho nočného stolíka. „Pozrime sa na to. „Pastilky na kašeľ. Kancelárske spinky. Zhúžvané vreckovky, tých sa nedotknem. A...“ Zahvízdal. „Fíha, lieky na trávenie! Magnus, všetky tieto poklady sú teraz tvoje!“

„Ty si ale magor.“

„Lepšie mi znie *pozoruhodne čudný patrón.*“

Prehľadali sme zvyšok izby, hoci som vlastne netušil, čo hľadám. *Osobitnú pozornosť by si mal venovať mojim papierom*, zdôraznil Randolph. Asi nemyslel použité papierové šnuptychle.

Annabeth veľa informácií od Randolphových právnikov nevytiahla. Zdalo sa, že strýko zmenil poslednú vôľu deň pred smrťou. To mohlo znamenať, že vedel, že už nebude žiť dlho, vyčítal si, že ma zradil, a chcel mi nechať nejaký posledný odkaz. Alebo tiež, že tú vôľu zmenil, lebo mu to Loki prikázal. No ak to bola pasca a mala ma sem nalákať, čo robí v hale ten mŕtvy vlk?

V Randolphovej skrini som nijaké papiere nenašiel. Kúpeľňa nebola ničím zvláštna, až na výnimočnú zbierku poloprázdnych fľaštičiek kloktadiel. Šuplík so spodnou bielizňou bol plný

námornícky modrých slipov, stačilo by to pre celú eskadru Randolphov – všetky dokonale naškrobené, vyžehlené a poskladané. Niektoré veci si neviem vysvetliť.

Na ďalšom poschodí boli dve ďalšie prázdne spálne. Nič také nebezpečné ako vlky, vybuchujúce runy či starecké spodky.

Na najvyššom poschodí bola rozsiahla knižnica, ešte väčšia ako tá v Randolphovej pracovni. Na policiach stála zbierka rôznych románov. V rohu zastrčená maličká kuchynka aj s minichladničkou a elektrickou kanvicou a – PREKLÍNAM ŤA, RANDOLPH! – ani stopou po čokoláde. Z okien bol výhľad na zelené strechy štvrte Back Bay. Na druhom konci miestnosti viedli schody nahor, zrejme na strechu.

Pri kozube stálo napohľad pohodlné kožené kreslo. Uprostred mramorovej obruby kozuba bola vytesaná (ako inak!) vycerená vlčia hlava. Na rímse, na striebornom trojnohom stojane ležal serverský roh na pitie s koženým remienkom a strieborným lemovaním s runami. Podobných som videl vo Valhale tisícky, ale prekvapilo ma, že ho mal aj Randolph. Nikdy sa mi nezdal ako veľký pijan medoviny. Možno z toho sákal čaj Earl Grey.

„*Madre de Dios!*“ žasol Alex.

Vyvalil som naňho oči. Bolo to po prvý raz, čo som ho počul hovoriť po španielsky.

Poklopkal na jeden zarámovaný obrázok na stene a zlomyseľne sa na mňa zaškeril. „*Prosím*, povedz mi, že to nie si ty.“

Bol to záber mojej mamy s jej zvyčajným nezbedným účesom a žiarivým úsmevom, v rifliach a flanelke. Stála na bútľavom kmeni platana a ukazovala do objektívu malého Magnusa – s chumáčom bieleho zlata na hlave, zaslineného, s vyvalenými sivými očami, ktoré akoby kládli otázku: *Čo tu, dočerta, robím?*

„Hej, to som ja.“

„Bol si *hrozne* rozkošný.“ Alex sa na mňa zadíval. „Kde sa to pokazilo?“

„Haha.“

Prezeral som si fotky na stene. Prekvapilo ma, že si strýko Randolph vyvesil moju a maminu fotografiu na miesto, kde ju musel vidieť zakaždým, keď si sadol do toho pohodlného kresla. Skoro akoby mu na nás záležalo.

Ďalšia fotografia ukazovala troch Chaseových súrodencov ako deti – Nataliu, Fredericka a Randolpha – všetkých navlečených do vojenských uniforiem z druhej svetovej vojny, oháňajúcich sa falošnými puškami. Halloween, usúdil som. Vedľa visel obrázok mojich prarodičov: zamračený bielovlasý pár v odporných kockovaných šatách zo sedemdesiatych rokov, ako keby sa chystali buď do kostola, alebo na diskotéku pre seniorov.

Musím sa priznať: nevedel som poriadne, kto z tých dvoch je dedo a kto babka. Umreli skôr, než som ich mohol spoznať, ale podľa záberov to bola zrejme jedna z tých dvojíc, ktoré sa postupne začínú na seba podobáť, až sú nakoniec skoro na nerozoznanie. Rovnaká bielovlasá prilba. Rovnaké jemné fúziky. Na fotografii za nimi na stene viselo niekoľko vikinských artefaktov vrátane toho rohu na medovinu. Netušil som, že tiež patrili k tej severskej záležitosti. Zišlo mi na um, či sa niekedy vybrali do deviatich svetov. To by vysvetľovalo ich zmätené, trochu nejasné výrazy.

Alex študoval tituly kníh na policiach.

„Niečo zaujímavé?“ spýtal som sa.

Pokrčil plecami. „*Pán prsteňov*. To nie je zlé. Sylvia Plathová. Dobré. A *Lavá ruka tmy*. Tú knihu milujem. Ostatné... pff. Trochu veľa mŕtvych bielych chlapov na môj vkus.“

„Ja som tiež mŕtvy biely chlap,“ upozornil som ho.

Alex nadvihol obočie. „Hej, presne tak.“

Netušil som, že Alex je čitateľ. Rád by som sa spýtal, či má rád niečo z mojich obľúbených, Scotta Pilgrima alebo Sandmana. To boli pozoruhodne čudní patróni. No povedal som si, že nie je vhodný čas na debaty knižného klubu.

Pátral som v policiach po denníkoch alebo tajných skrýšach.

Alex zabľúdil ku schodom. Zadíval sa nahor a odrazu jeho tvár nabrala rovnakú farbu ako jeho vlasy. „Hm, Magnus? Toto by si mal vidieť.“

Podišiel som k nemu.

Hore nad schodmi bol klenutý poklop z plexiskla vedúci na strechu. A za ním sa prechádzal a vrčal ďalší vlk.

Prihlás sa hneď a dostaneš druhého vlka zadarmo!

„AKO TO CHCEŠ RIEŠIŤ?“ spýtal som sa.

Alex si od pútok na opasku odopol zlatý drôt, ktorý slúžil ako ozdoba, rezačka na hlinu aj zbraň. „Vravel som si, že ho zabijeme.“

Vlk vrčal a chniapal po poklope. Na plexiskle žiarili magické runy. Vlkovi už na tvári tleli a pálili sa chlpy z pokusov vtrhnúť dnu.

Uvažoval som, ako dlho je asi na streche a prečo sa nepokúsil dostať dovnútra inokade. Možno nechcel skončiť mŕtvy ako jeho kamarát dole. Lebo si zaumienil, že prenikne do tejto miestnosti.

„Niečo chce,“ tipoval som.

„Zabiť nás?“ odhadoval Alex. „A preto musíme prv zabiť my jeho. Chceš otvoriť ten poklop alebo...“

„Počkaj.“ Normálne by som proti zabitiu žiariaceho modrého vlka určite nič nemal, ale niečo na tom zvierati bolo čudné... to, ako tie studené tmavé oči hľadeli kamsi cez nás, akoby pátrali po inej koristi. „Čo keď ho pustíme dovnútra?“

Alex na mňa zízal, akoby mi preskočilo. To robieval často. „Chceš ho pozvať na čaj? Alebo mu požičať niečo na čítanie?“

„Pre niečo sem musel prísť,“ trval som na svojom. „Niekto sem tie vlky po niečo poslal – možno po to, čo hľadám aj ja.“

Alex sa zamyslel. „Myslíš, že tie vlky poslal Loki.“

Pokrčil som plecami. „Loki je už jednoducho taký.“

„A keď toho vlka pustíme ďalej, možno nájde, čo hľadá.“

„A liek na trávenie to asi nebude.“

Alex si uvoľnil kockovanú kravatu ešte viac. „Fajn, otvoríme poklop, zistíme, kam vlk pôjde, a *potom* ho zabijeme.“

„Správne.“ Stiahol som si z retiazky na krku runový prívěsok. Jack narástol do podoby meča, ale zdal sa mi ťažší než zvyčajne, akoby trucoval.

„Čo je zas?“ sťažka si vzdychol. „Nevidíš, že zomieram na zlomené srdce?“

Mohol som namietnuť, že zomrieť nemôže a že žiadne srdce nemá, ale napadlo mi, že by to odo mňa nebolo pekné. „Prepáč, Jack. Musíme odrovnať vlka.“

Uviedol som ho do obrazu.

Jackova čepeľ vzbĺkla dofialova. „Ale to ostrie, čo má *Anaklusmos*...“ povedal zasnívane. „Všimol si si jej ostrie?“

„Hej, parádne. Tak čo keby sme teraz zabránili Lokimu vyplávať s Loďou mŕtvych a začať ragnarök? Potom ti dohodnem ďalšie rande s *Anaklusmos*.“

Ďalšie ťažké povzdychnutie. „Vlk. Strecha. Poklop. Mám to.“

Pozrel som na Alexa a skoro som zhíkol. Keď som sa nedíval, stal sa z neho veľký exemplár vlka.

„To sa fakt musíš premieňať za mojím chrbtom?“ spýtal som sa.

Alex sa zaceril ako šelma a odhalil tesáky. Nufákom ukázal hore na schody: *Na čo čakáš? Som vlk. Ja ten poklop otvoriť neviem.*

Vyliezol som hore na schody. Bolo tam ako v skleníku. Vlk za poklopom ňuchal a labou dorážal na plexisklo, zostávali tam po ňom škrabance a sliny. Runy ochrannej bariéry mu museli veľmi

chutiť. Takto blízko nepriateľskému vlkovi sa mi chlpy na zátylku skrútili do špirály.

Čo sa stane, keď otvorím poklop? Zabijú ma runy? Zabijú vlka? Alebo sa jednoducho deaktivujú, keď ho sem pustím z vlastnej vôle, lebo je to vyslovene tá najväčšia hlúposť, akú som mohol urobiť?

Vlk znovu zaslinal na plexisklo.

„Hej, kamoš,“ spustil som naňho.

Jack mi v ruke zahučal. „Čo je?“

„Ty nie, Jack. Hovorím s vlkom.“ Usmial som sa na to zviera a potom mi došlo, že ukázať zuby znamená pre šelmu provokáciu. Radšej som našpúlil ústa. „Pustím ťa dovnútra. Nie je to odo mňa pekné? Potom si pokojne pôjdeš po to, po čo si prišiel, pretože viem, že zabiť si ma neprišiel, všakže nie?“

Vlčie vrčanie ma veľmi neupokojovalo.

„No tak dobre,“ rozhodol som sa. „Raz, dva, tri!“

Zatlačil som na poklop celou silou *einherjara*, potisol vlka na späť a vtrhol na plochú strechu. Stihol som si všimnúť gril, niekoľko kvetináčov s prerastenými ibištekmami a dve ležadlá s nádherným výhľadom na rieku Charles. Najradšej by som strýka Randolpha udrel, že mi zatajil také parádne miesto na grilovačku.

Vlk vyšiel spoza poklopu a zavrčal, srst' sa mu zježila ako strapatá chrbtová plutva. Jedno oko mal spuchnuté a nevidel ním, viečko mu spálila runová pasca môjho strýka.

„Teraz?“ spýtal sa Jack bez veľkého nadšenia.

„Ešte nie.“ Napol som nohy, pripravený vrhnúť sa do akcie, len čo bude treba. Ukázať tomuto vlkovi, ako viem bojovať... alebo ako sa viem zdekovať, podľa toho, čo si vyžiada situácia.

Vlk si ma premeral jedným zdravým okom. Znechutene odfrkol a rozbehol sa po schodoch do domu.

Nevedel som, či si mám vydýchnuť, alebo sa uraziť.

Ponáhlal som sa za ním. Keď som sa dostal pod schody, Alex a vlk na seba vrčali uprostred knižnice. Cerili zuby a obchádzali sa dookola, sledili po známkach strachu alebo slabosti. Ten modrý vlk bol omnoho väčší aj strašidelnejší vďaka neónovým pramienkom, ktoré sa mu vinuli z kožucha. Zároveň však bol napoly slepý a mykal sa od bolesti. Alex, ako už má vo zvyku, nevyzeral, že by ho to zastrašilo. Zastavil sa na mieste a druhý vlk okolo neho prechádzal.

Len čo si bol náš žiarivý modrý hosť istý, že Alex nemieni zaútočiť, zdvihol ňufák a zavetril vo vzduchu. Čakal som, že sa rozbehne k policiam, zdrapne nejakú tajnú knihu alebo námorné mapy, alebo čo tak príručku *Ako zastaviť Lokiho* Loď mŕtvych *v troch jednoduchých krokoch!* No vlk sa vrhol ku kozubu, skočil na rímsu a schmatol do papule roh.

Nejaká oneskorená časť môjho mozgu si pomyslela: *Hm, asi by som ho mal zastaviť.*

Alex ma predbehol. Jediným ladným pohybom sa premenil späť do ľudskej podoby, podišiel dopredu a zahnal sa garotou, akoby hádzal bowlingovou guľou. (Vlastne omnoho elegantnejšie. Videl som ho – prepáčte, ju – pri bowlingu a veľmi ladné to nebolo.) Zlaté lanko sa ovinulo vlkovi okolo krku. Alex ním šklbol a zbavil vlka všetkých budúcich problémov s bolením hlavy.

Bezhlavá mŕtvola spadla na koberec. Začala syčať a rozpadáť sa, až z nej zostal iba roh a zopár chumáčov z kožucha.

Jackova čepeľ mi oťažela v ruke. „No fajn. Takže si ma nakoniec ani nepotreboval. Pôjdem písať ľúbostné verše a poplakať si.“ Scvrkol sa zase na runový prívesok.

Alex sa zohol po roh. „Napadá mi, načo je vlkovi ozdobná nádoba na pitie?“

Kľakol som si vedľa neho. Zobral som roh a pozrel sa dovnútra. Bola tam zrolovaná a napchaná malá kožená knižka, niečo ako zápisníček. Vytiahol som ju a uhladil strany: nákresy vikinských rún a medzi nimi odstavce napísané drobným ležatým písmom strýka Randolpha.

„Tak si myslím,“ oznámil som, „že sme objavili toho pravého mŕtveho bieleho spisovateľa.“

Usalašili sme sa na ležadlách na streche.

Listoval som v strýkovom zápisníku a snažil sa vyznať v tých horúčkovitých náčrtoch rún a šibnutých odstavcoch a Alex sa vyvaloval a lial do seba guajavový džús z rohu. Prečo mal strýko Randolph v chladničke práve guajavový džús, to vám nepoviem.

Každú chvíľu, len aby ma našťaval, Alex prehnane usrkol a oblizol si pery. „Áááá.“

„Vieš určite, že je bezpečné piť z toho rohu?“ zišlo mi na um. „Možno je prekliaty alebo čo.“

Alex sa chytil za krk a tváril sa, že sa dusí. „Bože, nie! Mením sa na žabu!“

„Láskavo prestaň.“

Ukázal na zápisník. „Už si niečo našiel?“

Zízal som na stránky, runy mi tancovali pred očami. Zápisky boli v zmesi jazykov: v starej nórčine, švédčine a niečo som ani nepoznal. Nebol som múdry ani z toho, čo bolo napísané po anglicky. Mal som pocit, akoby som sa pokúšal čítať učebnicu kvantovej fyziky pre pokročilých v zrkadle.

„Väčšine nerozumiem,“ priznal som. „Na prvých stranách to vyzerá, akoby Randolph pátral po Meči leta. Niečo z tých poznámok dáva zmysel. Ale tu na konci...“

Posledných pár stránok bolo načmáraných narýchlo. Randolph rukopis začal byť roztrasený a horúčkovitý. Na papieri zaschli kvapky krvi. Spomenul som si, že v hrobke vikinských zombíkov v Provincetowne prišiel o niekoľko prstov. Tie stránky možno napísal potom tou druhou, nedominantnou rukou. Jeho neohrabané písmo mi pripomenulo, ako som zvykol písať na základnej, keď ma učiteľka nútila písať pravou rukou.

Na poslednú stranu Randolph naškrabal moje meno: *Magnus*.

Pod ním načrtol dva hady prepletené do číslice osem. Bolo to nakreslené mizerne, no ja som ten symbol poznal. Alex mal to isté vytetované vzadu na krku: znamenie Lokiho.

Pod tým bol výraz, ktorý sa mi videl ako zo starej severčiny: *mjóð*. A potom poznámky v angličtine: *Možno L. zastaví Bolverkovu osličku > strážu. Kde?*

Posledné slovo sa ťahalo nadol, otáznik bol iba zúfalý klikihák.

„Čo na to povieš?“ podal som knihu Alexovi.

Zamračil sa. „To je jasný symbol mojej mamy.“

(Čítate správne. Loki je v zásade mužský boh, ale čírou náhodou je Alexova matka. Bolo by to na dlhé vysvetľovanie.)

„A to ostatné?“

„Toto slovo vyzerá ako vikinské *mňau*. Možno majú škandinávske mačky prízvuk.“

„Takže dobre rozumiem, že neovládaš starú nórčinu alebo čo je to za jazyk?“

„Magnus, možno ťa to šokuje, ale ja neviem všetko na svete. Iba skoro všetko z toho najdôležitejšieho.“

Zaškúlil na stránku. Keď sa sústredil, začalo mu mykať ľavým kútikom, akoby sa zabával na nejakom tajnom vtipe. Ten tik ma rozčuľoval. Rád by som vedel, čo sa mu zdá smiešne.

„Možno *L. zastaví*,“ čítal Alex. „Povedzme, že má na mysli Lokiho. *Bolverkovu osličku*. Myslíš, že je to niečo ako brúska *Skofnung*?“

Striaslo ma. O kameň *Skofnung* a meč *Skofnung* sme prišli na svadobnej oslave v Lokiho jaskyni. Vtedy boh unikol z pút, ktoré ho držali tisícky rokov. (No áno, ale stalo sa.) Tú brúska som už nikdy nechcel vidieť. „Dúfam, že nie,“ vzdychol som si. „Počul si niekedy meno Bolverk?“

„Nie.“ Alex dopil guajavový džús. „Ale tento roh sa mi pozdáva. Bude ti vadiť, keď si ho nechám?“

„Je tvoj.“ Predstava, že si Alex berie suvenír z nášho rodinného sídla, ma zvláštne pobavila. „Takže ak Randolph chcel, aby som tú knihu našiel, a Loki poslal vlky, aby ju priniesli, skôr než sa k nej dostanem...“

Alex mi hodil zápisník naspäť. „Ak je pravda, čo si povedal, a ak to nie je pasca a tie zápisky nie sú len blabotanie šialenca.“

„Hm... áno.“

„Takže najlepší scenár: tvoj strýko vymyslel, ako zastaviť Lokiho. Nemohol to uskutočniť sám, ale dúfal, že ty to zvládneš. Zahŕňa to brúska, Bolverka a možno nejakú škandinávsku mačku.“

„Keď to hovoríš takto, neznie to veľmi sľubne.“

Alex šťuchol do špičky rohu. „Prepáč, že prepichujem tvoju bublinu, ale väčšina plánov, ako zastaviť Lokiho, je úplne nanič. To už vieme.“

Prekvapila ma horkosť v jeho hlase.

„Myslíš tie svoje tréningy so Sam,“ uhádol som. „Ako to ide?“

Odpovedal mi výraz na jeho tvári.

Jednou z mnohých Lokiho otravných vlastností bolo, že dokázal svojim deťom prikázať, aby v jeho prítomnosti robili to, čo sa mu zapáčilo. Rodinné stretnutia museli byť doslova des.

Alex bol výnimka. Nejak sa naučil odolávať Lokiho sile a posledných šesť týždňov sa to pokúšal naučiť aj svoju nevlastnú sestru Samirah al-Abbásovú. Ani jeden o tých tréningoch veľa nevra-veli, a to napovedalo, že za veľa nestoja.

„Usiluje sa,“ dostal zo seba Alex. „A je to tým ťažšie, že...“ zarazil sa.

„Čo?“

„Ale nič. Slúbil som, že o tom nebudem hovoriť.“

„No teraz som fakt zvedavý. Medzi ňou a Amirom všetko v po-riadku?“

Alex vzdychol. „To áno. Ešte vždy sú šialene zaľúbení a sníva-jú o svadbe. Prisahám, že keby ma tí dvaja nepokladali za chrena, vyvedú nejaké bláznovstvo, napríklad, že sa chytia za ruky.“

„Tak s čím je problém?“

Alex nad tou otázkou mávol rukou. „Ja iba hovorím, aby si ne-veril všetkému, čo sa od strýka Randolpha dozvieš. Tým radám v zápisníku. Tomuto domu. Ničomu, čo zdedíš od rodiny... *nikdy* to nie je len tak.“

Znelo to od neho čudne vzhľadom na to, že si práve užíval fan-tastický výhľad z Randolphovej strechy a popíjal chladený guaja-vový džús z jeho vikinského rohu. Mal som však pocit, že nemys-lí práve na môjho svojrázneho strýka.

„Ty o svojej rodine nikdy veľa nehovoriš,“ zišlo mi na um. „Mys-lím o smrteľnej rodine.“

Premeral si ma zamračeným pohľadom. „A teraz s tým začínať nebudem. Keby si vedel iba *polovicu*...“

PLESK! Zatrepotali sa čierne pierka a na špičke Alexovej topán-ky pristál havran.

V Bostone voľne žijúce havrany len tak nevidíte. Kanadské